

til Landbrugets Fremme, jeg erkender — og erkender med Tak — at Regeringen stadig er kommen vort Landbrug til Hjælp, men jeg kan spaa, at der vil komme flere Krav, og jeg kan i alt Fald sige, at jeg som Formand for de samvirkende Landboforeninger i Fyns Stift vil fremkomme med Krav, som gaa endnu højere, blandt andet med Fordringer om Foranstaltninger til Planteavlens Fremme. Jeg tror nemlig, som jeg ogsaa tidligere har ytret, at det er fuldkommen rigtigt, naar der bliver ydet Landbruget Hjælp, for med Undtagelse af Handel og Fiskeri, maa man sige, at Landbruget er den Kilde, hvorefter vi saa at sige øse alle vore Indtægter. — Jeg er dernæst ogsaa særdeles tilfreds med den Maade, hvorpaa Regeringen, og særlig den højtærede Krigsminister, har stillet sig over for de militære Spørgsmaal. Der er ingen Tvivl om, at de Forhaabninger, man har næret til den nuværende Regering, ere gaaede i Opfyldelse, idet den fuldtud har hævdet den Stilling, som den burde hævde med Hensyn til Militærvæsenet. — Paa Udenrigsministeriets Budget er der derimod en enkelt Bestemmelse, jeg er mindre tilfreds med. Jeg er vis paa, at den højtærede Udenrigsministerier er saa godt inde i de udenrigsministerielle Sager som vist nogen. Han kender Forholdene rundt om i mange Lande, og det har derfor forbausset mig noget at se, at han har ønsket at inddrage Gesandtskabsposten i Rom. Det er ganske sikkert, at man ikke kan bevise, at en Gesandt i Rom gør nogen nævneværdig Nytte for Landet. Man kan heller ikke bevise, at Armeen og Flaaden ville være nødvendige under eventuelle Forhold, men man kan sige for sikkert, at naar et Land som Danmark overhovedet skal regnes som en Stat, naar det skal have Betydning i den internationale Koncert, er det nødvendigt til at have en Armé, en Flaade og et Diplomati. Derfor har det i Grunden gjort mig ondt at se, at denne Post er bleven nedlagt, og det skulde gøre mig meget ondt, hvis det skulde være en Forløber for videre Reduktioner, saaledes at vi i Fremtiden skulde komme mere og mere bort fra at holde Diplomater i de forskellige Lande.

En enkelt Sag, som vistnok ikke er bleven fremhævet under denne Debat, men som tidligere ofte er bleven omtalt, skal jeg tillade mig at nævne, nemlig det, at Finanslovforslaget kommer saa sent her til Landstinget, at vi ikke faa Tid til og næsten ikke kunne tænke paa at gøre nogen Forandring deri. Der er jo ingen

Tvivl om, at det før eller senere vil medføre, at der atter kommer en Konflikt mellem Folketinget og Landstinget, og jeg forstaar ikke, hvorfor Folketinget ikke i saa Henseende kan vise mere Imødekommen over for Landstinget, en Imødekommen, som vi have Ret til og altid have forlangt.

Jeg skal imidlertid ikke fordybe mig videre i disse Forhold, men vende tilbage til mit Udgangspunkt, at det forekommer mig, at vi i mange Henseender maatte kunne føre en fornuftigere økonomisk Politik, navnlig ved at lade være med at udføre nogle af de Foretagender, som nu staa paa Dagsordenen. Særlig tror jeg at turde sige, at hvis vi forholdt os lidt reserverede over for Kjøbenhavn, vilde vi være langt bedre stillede end ellers. Her til Kjøbenhavn skal der nemlig anvendes baade det ene og det andet og vistnok langt mere, end der i sig selv er absolut nødvendigt. Jeg skal nu forudskikke den Bemærkning, at jeg ingenlunde hører til dem, som man kalder Kjøbenhavndere, eller til dem, som have noget som helst at sige mod Kjøbenhavn. Jeg sætter tværtimod stor Pris paa Kjøbenhavn. Jeg holder meget af denne By. Det har altid været og er absolut den af alle Byer i hele Verden, jeg holder mest af. Skulde jeg være saa ulykkelig at maatte bo i en By, kunde der ikke være Tale om, at jeg vilde bo i nogen anden end Kjøbenhavn, som jeg altid har følt megen Kærlighed til. Jeg husker, at jeg som ungt Menneske var meget stolt af, at Tranlygterne kom bort, og at man fik Gaslygter i Stedet. Jeg var ogsaa meget stolt af den store Jernbanebygning, som rejstes paa Vesterbro, og jeg føler den største Stolthed og Beundring over for det Raadhus, som Kjøbenhavns Borgere have rejst sig. Jeg maa tilstaa, at ved Siden af Beundringen føler jeg ogsaa en vis Forundring. Det forbausser mig i høj Grad, at Kjøbenhavn kan udrette alt dette, at den kan omkalfatre Byen, saaledes som Tilfældet er, uden at komme paa Fallitens Rand. Jeg forstaar ikke, at det kan ske paa anden Maade end derved, at det meste af, hvad vi Landbrugere producere, flyver lige lukket ned i Kjøbenhavnerens Lommer. Jeg har i og for sig ikke noget imod dette, thi naar vi Landbrugere ikke kunne beholde det i vore egne Lommer, finder jeg det langt bedre, at Kjøbenhavn faar det, end om det skulde gaa til fremmede Byer. Vi ere jo nu en Gang vant dertil. Det er i lang Tid gaaet saaledes, og der er ingen Tvivl om,